

sadør Jarrings ledelse i overensstemmelse med det mandat, der var givet ham af sikkerhedsrådet i resolution 242. Den linie, som de israelske tropper ville overholde i henhold til en begrænset aftale, kunne ikke betragtes som endelig. Når der indenfor rammerne af en endelig fredsftale var nået enighed om grænsedragningen mellem de to lande, ville de israelske styrker blive trukket tilbage hertil.

b. Jarring-missionen.

Israel påpegede, at forklaringen på, at Jarring-missionen ikke havde gjort fremskridt, var ganske enkel. I resolution 242 krævedes det, at spørgsmålet om tilbagevækning og fastlæggelse af grænser afgøres i en fredsftale, hvilket selvsagt forudsatte forhandlinger mellem parterne. Ægypten havde imidlertid afslået at deltage i nogen form for forhandlinger eller dialog om dette spørgsmål. Den ægyptiske holdning var fastslået i en ultimativ form, som man forlangte at Israel skulle akceptere, før forhandlinger kunne komme i gang.

Heroverfor stod Israels politik, ifølge hvilken der i stedet for våbenstilstandslinien må etableres sikre, anerkendte og aftalte grænser som led i den fredsskabende proces, hvortil de væbnede styrker måtte trækkes tilbage.

Israel understregede klart, at landets akcept af sikkerhedsrådets resolution 242 og af Jarring-missionen var sket med den udtrykkelige forståelse, at resolutionen gav mulighed for at forhandle om grænser og tilbagevækning.

Israels holdning var herefter klar. Efter at begge parter nu havde gjort rede for deres grundlæggende synspunkter, burde de gå ind på detaljerede og konkrete forhandlinger uden forhåndsbetingelser vedrørende alle spørgsmål med henblik på afsluttelsen af en fredsftale.

c. Flygtningeproblemet.

Israel fremhævede, at løsningen af flygtningeproblemet både var et regionalt og et internationalt ansvar. Man havde derfor foreslået indkaldelsen af en konference med deltagelse af middelhavslandene tillige med de lande, som havde ydet bidrag til FN's bistand til flygtningene samt FN's særororganisationer med henblik på at nå

frem til en 5-årsplan for flygtningeproblemet's løsning og flygtningenes integration i det almindelige samfundsliv.

d. Fredens principper.

Israel fandt, at visse spørgsmål f. eks. om fred, undladelse af aggression, anerkendelse og besejlingsret måske frembød færre problemer end spørgsmålet om fastlæggelse af grænserne. Det ville måske derfor i overensstemmelse med almindelig forhandlingsteknik være at foretrække at begynde med de problemer, hvor parternes synspunkter var nærmere hinanden, for derved at skabe en gunstig atmosfære for behandlingen af de mere komplicerede problemer.

e. Forhandlingsproceduren.

Israel konstaterede med beklagelse, at Ægyptens holdning hidtil havde været, at man hverken direkte eller indirekte kunne forhandle med Israel. Ægypten havde således taget klar afstand fra forslaget i 1968 om at parterne skulle mødes på Cypern under ambassadør Jarrings ledelse. Hvis der ikke fandtes andre muligheder, ville Israel gøre Ægypten bekendt med sine synspunkter ad enhver tænkelig vej, men Israel var overbevist om, at den største mulighed for at bryde det nuværende dødvande lå i at skifte til en rationel forhandlingsprocedure. Israel ville derfor foreslå, at de to landes udenrigsministre mødtes under deres ophold i New York under USA's forsæde for at drøfte principperne og detaljerne i en Suezkanal-aftale. De kunne også mødes under ambassadør Jarrings ledelse for at drøfte etableringen af en fredsordning i overensstemmelse med resolution 242. Det afgørende var, at man opgav den sterile polemik til fordel for nye veje til løsning af konflikten i Mellemøsten.

Ægypten (udenrigsminister Riad) anklagede Israel for efter at det var mislykkedes at bringe de arabiske lande til kapitulation at søge at afslutte separate aftaler, som ville sætte Israel i stand til at opretholde sin besættelse af arabisk område og gennemtvinge status quo. Erfaringen havde imidlertid gjort den arabiske verden klogere. Israel havde igennem 20 år benyttet interimsaftaler til at konsolidere en de facto-si-